

BEGUNČEK

Št. 2.

Št. VIa ob Glini

30. 9. 1945.

BEGUNČEK POJDE V ŠOLO

"Hej, Janez, dobro jutro! Si že vstal?"

Janez je narahlo privzdignil oči in pokukal venkaj:

"Kdo pa je?"

"Ha, ha, ha! Janez še v postelji, pa nedelja je! Kdo bo šel pa k maši? Le hitro, pojdeva skupaj!"

Hitro je Janez vstal. "A, ti si Begunček! Saj si res obljubil, da nas boš vsako nedeljo obiskal. Malo počakaj! Begunček, bom kmalu gotov! Kar tja! Na klopico sedi tačas!" In že je smuknil v hlače in si nataknil čevlje. Še nasek si je malo zmočil, oblekel svežo srajco, počesal lase in oblekel jopič, v katerega je vtaknil še molitvenik. -- "Begunček, zdaj pa že lahko greva. Mudi se nama seveda ne, ker je maša šele ob osmih."

Prijela sta se za roke in jo počasi mahnila mimo straže proti cerkvi.

"No, Begunček dragi, kakšne novice prinašaš?"

"Veš kaj, povabilo sem dobil, raj se jutri zglasim v šoli ob Glini."

"V šoli? Kaj pa bo tam?"

"Kaj še ne veš? Novo šolsko leto začne in jaz se bom tudi vpisal v šolo."

"Saj res, šola bo spet. -- U!"

"Ti ne hodiš rad v šolo?" se čudi Begunček. "Jaz pa komaj čakam, da postanem šolarček. Pa prično sem bom učil. Veš, zakaj? -- Ko bom prišel domov, bom lahko svojim tovarišem pokazal, kaj vse je postalo iz Begunčka v tujini. To bodo gledali!" Med tem sta naša znanca že dospela do cerkve.

"Janez, zdaj pa pustiva šolo kar zunaj" še daje nauke pridni Begunček.

"Pa v prvo klop mcrava iti, tam je prostor

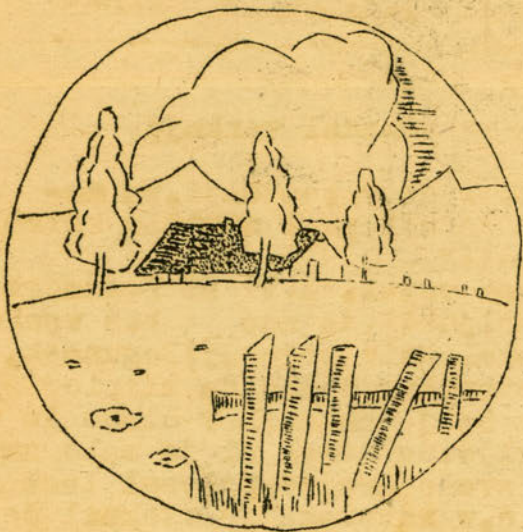
70 za šolarje, "zaključil Janez. Šla sta res prav tja spredaj in potrpežljivo čakala, kdaj bo pozvonilo in se bo pričela sv. maša. Janez je tu pa tam malo poškilil proti zakristiji, če bo Franci danes res že ministriral pri glavnem oltarju. Begunček se je pa takoj zatopil v zbrano molitev. Molil je za mamo, ateja, za domovino in za vse trpečo. In maša mu je kar hitro minila. -- Po maši so vsi otroci obkločili Begunčka in vprašanji ni bilo ne konca ne kraja. -- Begunček je kar ves dan ostal pri otrocih, se z njimi igral in zabaval.

"Oh, koliko veselih skrbi, dela in priprave bo še danes in jutri. Pa pohiteti moramo, da pripravimo našim mamicam ob sklepu počitnic še nekoliko veselja", je hitel razlagati Lajzek, ki namerava s tovariši prihodnji teden v gimnazijo. "Boš videl, kako lepo bo jutri zvečer v

našem taborišču! In še celo muzikante bomo imeli na odru. Gctovo pri-
di tudi ti!"

"Seveda, seveda, prav radi!" je veselo zatrjeval Begunček. "Zjutraj
v šolo, zvečer pa na prireditev. Jujuhuhu!"

Novi šola

Glejte šolo tam ob Glini!
Včasih bilo je strelišče,
a postalo zdaj središče
nam-begunski je mladini.
Tu smo našli zatočišče,
tukaj naše je igrišče.
Hišica je majhna, niska,
sobe tri, v njih klopi,
in na steni križ visi.
Le za knjige nam je stiska,
toda te nas rešiš ti.
In zato veseli smo zdaj vsi,
"Begunček," tvojega obiska.

////

Človek in usoda

Neki materi se je rodil sinček, ka-
teremu so rojenice prerokovale njegovo bo-
dočo usodo: "Ko star dvajset let utonil".

Dolgih štirinajst let je mati mol-
čala in nikomur ni razodela usode njenega
sina. Ko je pa dopolnil štirinajsto leto,
mu je razodela, kaj mu je usojeno. Toda sin
se ni prestrašil, ampak se je napotil k
staremu puščavniku, dobremu in pobožnemu
možu in mu povedal, kar mu je razodela ma-
ti.

"Ker vidim, da si dober in pošten fant,
ti razodenem skrivnost" reče puščavnik.

"Kadarkoli in kjerkoli si, pusti vse
in takoj moli, ko zaslišiš, da zveni. Pa
naj bo to zjutraj, opoldne in zvečer".

"Lepo se vam zahvaljujem" reče fant puščavniku in odide.

Vse življenje se je vestno držal puščavnikovega navodila. Nekega
dne gre skozi gozd in prav tedaj, ko bi moral prekoračiti trv
glebokega in deročega hudournika doli v vasi zazvoni večerni Ave.
Kakor vsak dan se je tudi tedaj spomnil puščavnikovega nasveta;
tako poklekne in opravi molitev v čast Mariji. Še predno pa je
odmolil, se z velikim hruščem podere krv. Tedaj se pa mladenič spo-
mni, da je prav danes star dvajset let in da bi se morala izpolni-
ti njegova usoda. Prepričan je bil, da bi utonil, ako nebi poslušal
nasveta pobožnega puščavnika in nebi slišal, ko je slišal zvonjenje
začel moliti. Zahvalil se je Bogu za njegovo varstvo, ter polglasno
vzdihnil: "Sedaj vem, da te Bog usodo vodi, samo ako človek ne pozabi
na svojo največjo dolžnost, to je na čast, ki jo je Bogu dolžan dajati"

+++++

To je cesarju začelo iti po glavi: "Lejto-si no! Kaj bo, kaj bo, če se Brdavs ne ukroti? Usmrtil mi je že vso največjo gospodo! Presneta roč vendar, da mu nihče ne more biti kos!" Tako je cesar toževal, kočijaž ga je pa slišal. Pristopi tedaj z veliko ponižnostjo, kakor gre pred tolicim gospodom in pravi: "Cesarost, ali več ne morete pametovati, kaj se je godilo predlansko zimo blizu morja?"

Cesar vpraša nekoliko-nevoljen: "Kaj neki?"

Kočijaž odgovori: "Tisti Krpan, ki je tovoril s kresilno gobo in brusi, ne veste, kako je kobilico v sneg prestavil, kakor bi nesel skledo na mi-

zo? Če ne bo Krpan Brdavs premagal, drugi tudi ne, tako vam poven."

"Saj res," pravi cesar, "precej se mora ponj poslati."

Poslali so veliko, lepo kočijo po Krpana. Ta je bil ravno ta čas natovoril nekoliko soli pred svojo kočjo: mejači so bili pa vse čisto ovedeli, da se zopet napravlja po kupčiji. Pridejo tedaj nadenj, ter se ga lotijo: bilo jih je petnast. Ali on se jih ni ustrašil; pisano je pogledal in prijel prvega in druge ž njim omlatil, da so vsi podplate pokazali. Ravno se je to vršilo, kar se v četver pripelje nova, lepa kočija. Iz nje stopi cesarski sel, ki je vse videl, kar se je godilo, in naglo reče: "Zdaj pa uže vem, da sem prav pogodil. Ti si Krpan z Vrha od Svete Trojice, kaj ne?"

"Krpan sem," pravi ta; "Z Vrha tudi, od Svete Trojice tudi. Ali kaj pa bi radi? Če mislite zavoljo soli kaj, svetujem, da mirujete; petnajst jih je bilo, pa se jih nisem bal, hvala Bogu; samo enega se tudi ne bom."

Sel pa, ki gotovo ni vedel, zakaj se meni od soli, reče nato: "Le urno zapri kobilo v konjak, pa se hitro pražnje obleci, pojdeva na Dunaj do cesarja."

Krpan ga neverno pogleda in odgovori: "Kdor če iti na Dunaj, mora pustiti trebuh zunaj, to sem slišal starih ljudi; jaz ga pa menim sabo nositi, koder bom tovoril in dokler bom tovoril."

Služabnik mu pravi: "Nikar ti ne misli, da šale uganjam."

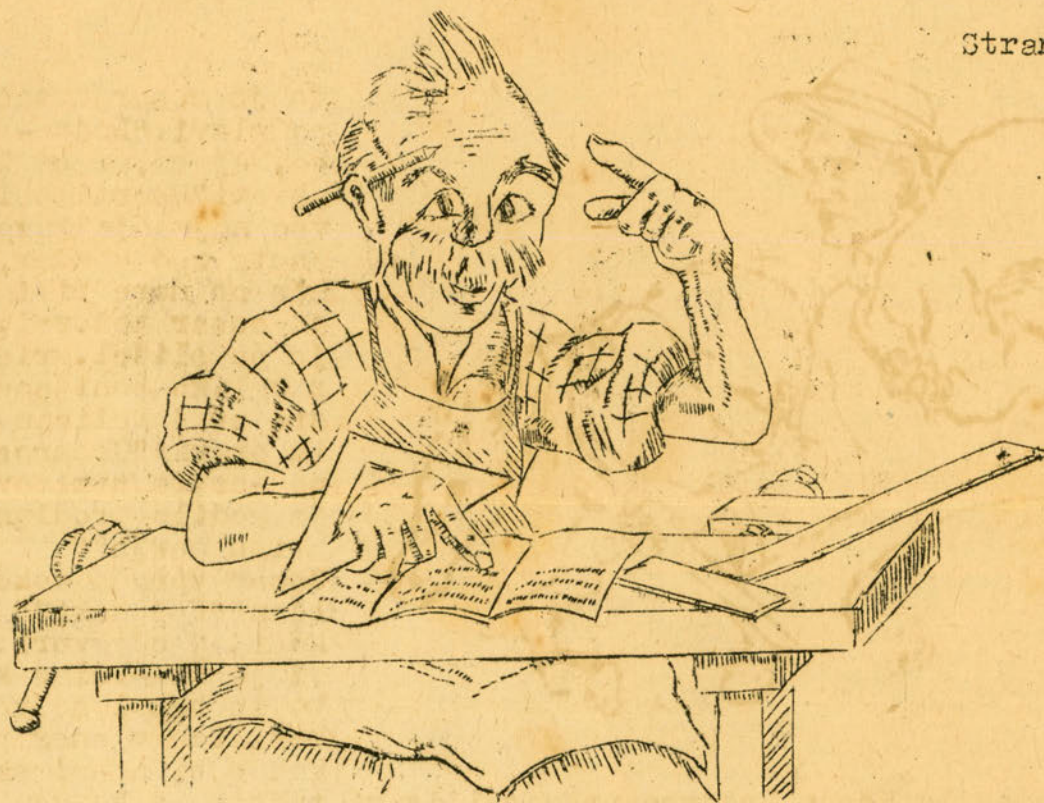
"Saj bi tudi ne!"

bilo zdravo," reče Krpan.

Na to zopet govori sel: "Kar sem ti povedal, vse je res. Ali več ne veš, kako si bil umaknil predlansko zimo kobilico kočiji s pota? Oni gospod na vozu je bil cesar, pa nihče drugi, veš."

/Nadaljevanje prihodnjič./

JANKO PIŠE: "LJUBE DEDEK,
VSE PRIPRAVI, KAR IMAŠ.

Z METKO PRIDEVA ČESTITAT
VSE PRIPRAVI, KAR IMAŠ!

Uganke

Rešitve ugank iz prve številke:

- 1./ Miza, načka in miš.
- 2./ Pes.
- 3./ Šolsko leto je najkrajše.
- 4./ Na zenljevidu.
- 5./ Zeljnata glava.

Nove uganke:

- 1./ Kdaj je nogoče nositi vodo v rešetu?
- 2./ Koga nikdar ne bole zobje?
- 3./ Kdo je povsod prvi?
- 4./ Kdaj začnejo ženjice žeti?
- 4./ Kdo se ne more vsesti?

Imena reševalcev in rešitve ugank v prihodnji številki.

Z A S M E H

1. Tonček pride iz šole domov. Mama ga vpraša kako je bilo v šoli. Tonček, ki je bil od žel. uradnika sin pa odgovori: "Labo mama! Goljufija! Na vratih piše prvi razred, pa smo sedeli na trdih klopčkih!"
2. Tinček pride iz šole in očka ga vpraša kako je bilo v šoli. "Polomija," pravi Tinček, "tako učiteljice imamo, da sama nič ne ve in vse nas sprašuje!"
3. Gospodična učiteljica ni mogla pripraviti Poldka do tega, da bi si pošteno umil noge. Nekega dne pride z lepo umitimi nogami v šoli in gospodična ga pohvali: "No vidiš, sedaj si pa priden, ko si si lepo umil noge." Poldek jo pogleda in pravi: "Gospodična, saj se jih nisem umil, napk večeraj smo zelje ribali, jaz sem ga pa tlačil."

§§§§§§